

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΛΥΧΗ

ΕΡΩΤΗΣΗ

Αθήνα, 22/9/2026

Του: Βιλιάρδου Βασίλειου, Βουλευτή Β1' Βορείου Τομέα Αθηνών

ΠΡΟΣ: Τον κ. Υπουργό Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών
Τον κ. Υπουργό Ανάπτυξης

Θέμα: «Ανάγκη διευκρινίσεων περί της ευρέως σχολιαζόμενης μειωμένης απορροφητικότητας των κονδυλίων του δανειακού προγράμματος του Ταμείου Ανάκαμψης "Ελλάδα 2.0"»

Κύριοι Υπουργοί,

Εκπληκτοι διαβάζουμε σε δημοσίευση τίτλου της ιστοσελίδας του Διαδικτύου του «Οικονομικού Ταχυδρόμου», ημ/νίας 14.09.2026 (<https://www.ot.gr/2026/09/14/tameio-anakampsis/tameio-anakampsis-ta-parkarismena-dis-eyro-kai-ti-kryvetai-piso-apo-to-100-aporrofisi/>) με δηλούμενη πηγή αναφοράς του συντάκτη την ιστοσελίδα Διαδικτύου "in.gr", πως: «ο ισχυρισμός της κυβέρνησης για απορρόφηση 100% του δανειακού σκέλους του "Ελλάδα 2.0" δεν ισχύει». Στο εν λόγω άρθρο δηλώνεται πως η εικόνα μιας Ελλάδας που βρίσκεται κοντά στην πλήρη «απορρόφηση» του Ταμείου Ανάκαμψης και άρα, στην πλήρη αξιοποίησή του, δεν αποτυπώνει ολόκληρη την πραγματικότητα. Σημειώνει ο ανωτέρω συντάκτης ότι, άλλο είναι η εκπλήρωση των οροσήμων, άλλο η εισροή των ευρωπαϊκών πόρων, άλλο η συμβασιοποίηση των έργων και άλλο τα χρήματα που έχουν πράγματι πληρωθεί και έχουν μετατραπεί σε ολοκληρωμένο φυσικό αντικείμενο. Περαιτέρω, δηλώνεται ότι, την τελευταία αυτή απόσταση αναδεικνύουν τα στοιχεία του Παρατηρητηρίου του "ΕΝΑ" για το Πρόγραμμα του Ταμείου Ανάκαμψης «Ελλάδα 2.0». Η πρόοδος στα ορόσημα, αναφέρεται επί του ως άνω άρθρου, δεν αποτελεί άμεσο δείκτη, ούτε του ποσού που έχει φτάσει στους τελικούς αποδέκτες, ούτε του φυσικού αντικειμένου που έχει ολοκληρωθεί.

Μας εντυπωσιάζει η αναφορά του αρθρογράφου στο ότι η διαθέσιμη δημόσια πληροφόρηση δεν επιτρέπει μια ενιαία αντιστοίχιση πραγματικού κόστους, αποδέκτη, αναδόχου και ολοκληρωμένου φυσικού αντικειμένου ανά έργο. Ειδικότερα, όπως βλέπουμε στο σχετικό άρθρο, ποσοστό πάνω από το 40% των πληρωμών, δηλαδή, περίπου, 9,7 δις ευρώ, εξακολουθεί να απομένει για ήδη συμβασιοποιημένα έργα στο σκέλος των επιχορηγήσεων, ενώ, ο αρχικός στόχος του επιχειρηματικού δανειακού σκέλους μειώθηκε κατά περίπου 3,36 δις. ευρώ. Την ίδια ώρα, συνεχίζει ο συντάκτης, οι αλληπάλληλες αναθεωρήσεις και τα κενά στη δημόσια ιχνηλασιμότητα δυσκολεύουν την πλήρη αποτίμηση του πραγματικού αποτελέσματος, πράγμα που μας προκαλεί εύλογες απορίες, όσον αφορά στους λόγους για τους οποίους αυτό συμβαίνει.

Στη συνέχεια του ανωτέρω άρθρου, διαβάζουμε, πως οι πραγματικές δαπάνες στο σκέλος των επιχορηγήσεων του «Ελλάδα 2.0» υπολογίζονται σε περίπου 13 δις ευρώ, έως τις 30 Ιουνίου 2026. Σε σύγκριση, δε, με τον προϋπολογισμό των νομικών δεσμεύσεων, όπως διαβάζουμε περαιτέρω, το ποσοστό διαμορφώνεται στο 57,3%. Ως φαίνεται, απομένουν, κατά τον αρθρο-

γράφο, περίπου 9,7 δις ευρώ, προκειμένου να ολοκληρωθεί το φυσικό αντικείμενο έργων και δράσεων για τα οποία έχουν ήδη υπογραφεί νομικές δεσμεύσεις. Στο σημείο αυτό, ο συντάκτης του ως άνω άρθρου διατυπώνει μια σειρά από κρίσιμα ερωτήματα, τα οποία, εκτιμά ότι, θα απαντηθούν τους επόμενους μήνες. Συγκεκριμένα, ως προς το πρώτο ερώτημα, διερωτάται για το αν, τελικά, η κυβέρνηση κατάφερε, με τις αλλαγές που έκανε, μέχρι την τελευταία στιγμή, ως προς τις εντάξεις και απεντάξεις έργων, όντως, να εξασφαλίσει το ότι θα αξιοποιηθεί το σύνολο των πόρων που προβλέπονταν, ως καθαρή επιχορήγηση. Ως προς το δεύτερο ερώτημα, διερωτάται ο συντάκτης, αν η μεταφορά των έργων που απεντάχθηκαν στο εθνικό πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων σημαίνει μεταφορά πόρων προς αυτά από άλλα εξίσου αναγκαία έργα, ενώ, ως προς το τελευταίο ερώτημα, αναρωτιέται ο ως άνω αρθρογράφος, πόσοι επιπλέον εθνικοί πόροι θα χρειαστούν για τα έργα που όντως απορρόφησαν το σύνολο της προβλεπόμενης χρηματοδότησης από το Ταμείο Ανάκαμψης, αλλά χρειάζονται και άλλους πόρους για να ολοκληρωθούν.

Το παραπάνω άρθρο κάνει αναφορά και στο κρίσιμο, κατά τη γνώμη του συντάκτη, ερώτημα που ως φαίνεται, διατύπωσε ο Γενικός Διευθυντής του Ινστιτούτου "ΕΝΑ", που έχει διατελέσει και Γενικός Γραμματέας Δημοσίων Επενδύσεων και ΕΣΠΑ στο πάλαι ποτέ Υπουργείο Οικονομίας & Ανάπτυξης, περί του αν η χρηματοδότηση ύψους δεκάδων δισεκατομμυρίων ευρώ που παρείχε το Ταμείο Ανάκαμψης συγκρότησε μια συνεκτική στρατηγική μετασχηματισμού της ελληνικής οικονομίας και ποια αποτελέσματα μπορεί να τεκμηριωθεί ότι παρήγαγε. Μας αναφέρει το ως άνω άρθρο ότι, ο χαρακτηρισμός «μη-σχέδιο» που χρησιμοποιήθηκε στην περιγραφή της κατάστασης της μη απορρόφησης των πόρων του Ταμείου Ανάκαμψης, σε μια αποδρομή του λόγου του ανωτέρω Διευθυντή του ΕΝΑ, χρησιμοποιήθηκε για να δηλώσει την απουσία μιας συνεκτικής, ιεραρχημένης και επαληθεύσιμης στρατηγικής της κυβέρνησης, που να συνδέει τους διαθέσιμους πόρους με τρεις κρίσιμες διαστάσεις: την περιφερειακή σύγκλιση, τη δίκαιη κατανομή των ωφελειών και την ενίσχυση της εγχώριας παραγωγικής ικανότητας.

Στη συνέχεια του ανωτέρω άρθρου, γίνεται μια προσπάθεια τεκμηρίωσης του τίτλου που του έχει αποδοθεί, όπως τον αναφέραμε στην πρώτη παράγραφο της παρούσας, δια της παράθεσης των παρακάτω στοιχείων: (α) Ο αρχικός στόχος για συμβασιοποίηση επιχειρηματικών δανείων μέσω των εμπορικών τραπεζών, με συνεισφορά του Ταμείου 16,73 δις. ευρώ, δεν επιτεύχθηκε, αφού, ως φαίνεται, ο στόχος μειώθηκε στα 13,366 δις ευρώ, δηλαδή, κατά περίπου 3,36 δις ευρώ και (β) Από τους πόρους που δεν κατέστη δυνατό να απορροφηθούν με τον αρχικό σχεδιασμό, 1,989 δις ευρώ μεταφέρθηκαν στην Ελληνική Αναπτυξιακή Τράπεζα, προκειμένου να διοχετευθούν στις επιχειρήσεις, προφανώς, μετά τη λήξη του ΤΑΑ.

Σχολιάζοντας τα παραπάνω αναφερόμενα ο αρθρογράφος πως κρίθηκε η επιλογή αυτή της κυβέρνησης, ως έμμεση παράταση ή «παρκάρισμα πόρων», πράγμα που ισοδυναμεί με μηδενική απορρόφηση των τελευταίων. Συμπεραίνει, δηλαδή ο συντάκτης του ανωτέρω άρθρου, πως η αναφορά της κυβέρνησης σε 100% απορρόφηση των πόρων του Ταμείου Ανάκαμψης είναι, προφανώς, παραπλανητική και αποπροσανατολιστική, καθώς, αφορά σε συγκεκριμένα στάδια συμβασιοποίησης ή διάθεσης των πόρων και δεν ταυτίζεται με την 100% πραγματική εκταμίευση σε επιχειρήσεις που πραγματοποίησαν και ολοκλήρωσαν επενδύσεις. Εξειδικεύοντας το παραπάνω αναφερόμενο, προς ανάδειξη της αποπροσανατολιστικής λειτουργίας των δεικτών «απορρόφησης» που επικαλείται η κυβέρνηση, ο ως άνω αρθρογράφος κάνει αναφορά στην περίπτωση των 1,989 δις ευρώ του δανειακού σκέλους, σχολιάζοντας ότι, πρόκειται για πόρους που δεν κατέστη δυνατό να απορροφηθούν με τον αρχικό σχεδιασμό και μεταφέρθηκαν στην Ελληνική Αναπτυξιακή Τράπεζα, ώστε να μπορούν να διοχετευθούν στις επιχειρήσεις ακόμη και μετά τη λήξη του Ταμείου Ανάκαμψης(!).

Συνεπώς, αναδεικνύοντας ο συντάκτης του ανωτέρω άρθρου, πως σχεδόν, 2 δις ευρώ έχουν μεταφερθεί στην Ελληνική Αναπτυξιακή Τράπεζα, μας βοηθά να καταλάβουμε ότι τα κονδύλια αυτά δεν έχουν φτάσει σε επιχειρήσεις, δεν έχουν χρηματοδοτήσει επενδύσεις, ούτε έχουν παραγάγει συγκεκριμένο, επιθυμητό, σύμφωνο με τους σκοπούς του ως άνω Προγράμματος του Ταμείου Ανάκαμψης αποτέλεσμα. Φέρνει, δε, ως παράδειγμα, το ως άνω άρθρο του «Οικονομικού Ταχυδρόμου» το ότι, πέρα από τα 1,989 δις ευρώ που μεταφέρθηκαν στην Ελληνική Αναπτυξιακή Τράπεζα για προϊόντα που θα υλοποιούνται σε βάθος χρόνου, στο δανειακό σκέλος περιλαμβάνονται 760 εκατομμύρια ευρώ για το Πρόγραμμα «Σπίτι μου II», χωρίς να έχουν δημόσιοποιηθεί οι πραγματικές εκταμιεύσεις των στεγαστικών δανείων, ύψους 900 εκατομμυρίων ευρώ για το "Invest EU", όπου, ως στάδιο, καταγράφονται οι εγκρίσεις επενδυτικών πράξεων και 650 εκατομμύρια ευρώ για την πλατφόρμα κεφαλαίων επιχειρηματικών συμμετοχών, όπου καταγράφονται οι νομικές συμφωνίες με επενδυτικά Ταμεία. Καταλήγει δηλαδή ο αρθρογράφος του παρόντος άρθρου στο λογικό συμπέρασμα ότι, η δέσμευση ή μεταφορά του ποσού δεν ταυτίζεται αυτομάτως με τελική εκταμίευση στον δικαιούχο.

Σε επόμενη φάση, δηλώνεται στο ανωτέρω άρθρο του Οικονομικού Ταχυδρόμου και ένα δεύτερο πρόβλημα, το οποίο αφορά στη σταθερότητα του σχεδιασμού. Στις πέντε εγκεκριμένες αναθεωρήσεις της περιόδου 2023 – 2025, σχολιάζει ο συντάκτης του εν λόγω άρθρου, εντοπίζονται 178 διαφορετικά μέτρα, που αναθεωρήθηκαν. Από αυτά, τα 123 (σχεδόν επτά στα δέκα) άλλαξαν δύο ή περισσότερες φορές. Ο Γενικός Διευθυντής του Ινστιτούτου "ΕΝΑ" χαρακτηρίζει, όπως διαβάζουμε, αυτή τη «σωρεία αναθεωρήσεων», ως δείκτη έλλειψης συνεκτικού και αποτελεσματικού σχεδιασμού. Το ζήτημα, σημειώνει, δεν είναι ότι ένα τόσο μεγάλο πρόγραμμα αναθεωρήθηκε, αλλά ότι οι αλλαγές υπήρξαν διαδοχικές, εκτεταμένες και σε σημαντικό αριθμό μέτρων επαναλαμβανόμενες, όσο πλησίαζε η καταληκτική προθεσμία. Αν και οι αναθεωρήσεις δεν αποτελούν από μόνες τους απόδειξη αποτυχίας, όπως φέρεται να δήλωσε ο Διευθυντής του Ινστιτούτου "ΕΝΑ", όταν είναι επαναλαμβανόμενες και μεγάλης έκτασης, ενισχύουν τα ερωτήματα και την κριτική για την ποιότητα και τη σταθερότητα του αρχικού σχεδιασμού.

Οι ίδιες οι επίσημες αιτιολογήσεις των αναθεωρήσεων, όπως σημειώνεται περαιτέρω στο άρθρο του Οικονομικού Ταχυδρόμου που παρουσιάζεται εδώ, περιλαμβάνουν καθυστερήσεις στις δημόσιες συμβάσεις, χαμηλότερη από την αναμενόμενη ζήτηση, τεχνικά και νομικά εμπόδια, προβλήματα εφοδιασμού και υψηλό διοικητικό βάρος. Οι αιτίες των διαδοχικών αναθεωρήσεων, όπως επεξηγείται, έχουν πολιτική σημασία και δεν αποτελούν ουδέτερες τεχνικές επικέτες. Η «χαμηλή ζήτηση» σε προγράμματα, όπως η ενεργειακή αναβάθμιση κατοικιών ή η παιδική προστασία, μπορεί να φανερώνει όρους πρόσβασης που απέτρεψαν τους δυνητικούς δικαιούχους να υποβάλουν αίτηση και να εγκριθούν (για παράδειγμα, επειδή είχαν τεθεί υψηλές απαιτήσεις για ίδια συμμετοχή σε στρώματα του πληθυσμού με χαμηλό εισόδημα), ενώ, οι καθυστερήσεις στις δημόσιες συμβάσεις και τα όψιμα τεχνικά προβλήματα θέτουν ζήτημα ωριμότητας των έργων, διαγωνισμών και διοικητικής ικανότητας.

Περαιτέρω, αναγράφεται στο ως άνω άρθρο του Οικονομικού Ταχυδρόμου η εύλογη θέση περί του ότι απορρόφηση δεν αποδεικνύει από μόνη της ότι τα οφέλη κατανέμονται δίκαια στην ελληνική κοινωνία. Ο Γενικός Διευθυντής του Ινστιτούτου "ΕΝΑ" φέρεται να επισημαίνει ότι, όπου εμφανίζεται χαμηλότερη από την αναμενόμενη ζήτηση σε κοινωνικά, στεγαστικά ή ενεργειακά επενδυτικά προγράμματα και σε εργαλεία για επιχειρήσεις, πρέπει να εξεταστεί, το αν οι όροι πρόσβασης, η απαιτούμενη ίδια συμμετοχή, τα κριτήρια επιλεξιμότητας ή οι γραφειοκρατικές απαιτήσεις, προκειμένου για χρηματοδότηση, απέκλεισαν όσους είχαν μεγαλύτερη ανάγκη αλλά

μικρότερη οικονομική ή διοικητική δυνατότητα. Τίθεται, δηλαδή, ζήτημα, όχι για το «πόσα απορροφήσαμε» αλλά το πολύ ουσιαστικότερο: «ποιοι απορρόφησαν και ποιοι ωφελήθηκαν».

Στο ως άνω άρθρο τίθεται ακόμα ο προβληματισμός, περί του πόσο «ελληνική» ήταν η όποια επένδυση που χρηματοδοτήθηκε δια του Ταμείου Ανάκαμψης. Τονίζεται ότι, μια επένδυση που χαρακτηρίζεται «πράσινη» ή «ψηφιακή» δεν αποδεικνύει, αυτομάτως ότι, μετασχηματίζει την ελληνική παραγωγική βάση. Για να αξιολογηθεί αυτό, κρίνει ο αρθρογράφος, χρειάζονται δεδομένα για το εγχώριο περιεχόμενο των επενδύσεων, για τη συμμετοχή ελληνικών προμηθευτών, για την έρευνα και ανάπτυξη, για τη μεταφορά τεχνογνωσίας, για τη συντήρηση κρίσιμων υποδομών και για τη δημιουργία σταθερών θέσεων εργασίας. Δηλαδή, το κρίσιμο ερώτημα, κατά το συντάκτη του ως άνω άρθρου, δεν είναι μόνο το πόσα δισεκατομμύρια δαπανήθηκαν, αλλά το πόση από αυτή τη δαπάνη έμεινε στην ελληνική οικονομία και δημιούργησε μόνιμη παραγωγική αξία. Γιατί υπάρχει μεγάλη διαφορά, όπως σχολιάζεται το ως άνω άρθρο, ανάμεσα σε μια δαπάνη που καταλήγει, τελικά, σε εισόδημα και σε μισθούς για όσο «τρέχει» και σε μια δαπάνη που καταλήγει να γίνει επένδυση και υποδομή, άρα, προστιθέμενη αξία και δημιουργία θέσεων εργασίας σε βάθος χρόνου.

Στο άρθρο που θίγεται στην παρούσα τίθεται και το θέμα της εκτεταμένης χρήσης εξωτερικών συμβούλων, αφού, όπως σημειώνεται, ο σχεδιασμός και η υλοποίηση των σκοπούμενων δράσεων, προκειμένου για τη συμμετοχή στο πρόγραμμα χρηματοδότησης, στηρίχτηκε σε πολύ μεγάλο βαθμό στην προσφυγή σε συμβουλευτικές εταιρείες. Όμως, η εμπλοκή των συμβουλευτικών εταιρειών στον σχεδιασμό, στην ωρίμανση, στην παρακολούθηση και στην εφαρμογή των έργων δημιουργεί στον αρθρογράφο του ανωτέρω άρθρου τον προβληματισμό, περί του αν ενίσχυσε η χρηματοδότηση από το Ταμείο Ανάκαμψης μόνιμα την ικανότητα της Δημόσιας Διοίκησης ή παγίωσε την εξάρτησή της από την έξωθεν τεχνογνωσία. Όπως σημειώνεται, εάν μετά το τέλος της περιόδου εμπλοκής του Ταμείου Ανάκαμψης στη χρηματοδότηση επενδυτικών δράσεων, η Δημόσια Διοίκηση παραμένει εξαρτημένη από τους ίδιους εξωτερικούς μηχανισμούς για σύνθετες δημόσιες πολιτικές και τεχνογνωσία, τότε, «ένα σημαντικό μέρος της ευκαιρίας θεσμικού μετασχηματισμού θα έχει χαθεί».

Στη συνέχεια, ο αρθρογράφος του ανωτέρω άρθρου σημειώνει, πως υπάρχει ένα δομικό πρόβλημα στον τρόπο με τον οποίο παρακολουθείται το Ταμείο Ανάκαμψης: Σε αντίθεση με το ΕΣΠΑ, οι ευρωπαϊκές εκταμιεύσεις του τελευταίου συνδέονται με την επίτευξη οροσήμων και στόχων και όχι απευθείας με την πραγματική δαπάνη για ένα συγκεκριμένο ολοκληρωμένο έργο. Έτσι, μπορεί να έχει εκπληρωθεί ένα ορόσημο και να έχει εκταμιευθεί η αντίστοιχη ευρωπαϊκή δόση, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι το ίδιο ποσό έχει ήδη φτάσει στον τελικό αποδέκτη ή ότι έχει ολοκληρωθεί το αντίστοιχο φυσικό αντικείμενο (σκοπός). Το πρόβλημα γίνεται μεγαλύτερο, σχολιάζει ο αρθρογράφος του ως άνω άρθρου, επειδή, στα δημόσια διαθέσιμα στοιχεία δεν υπάρχει, σήμερα, ένας ενιαίος συνεκτικός δεσμός μεταξύ «μέτρου – έργου – σύμβασης – ανάδοχου/αποδέκτη – πληρωμής – και παραδοτέου αποτελέσματος». Συμπεραίνει, λοιπόν, ο συντάκτης του παραπάνω άρθρου, πως δεν μπορεί να εξακριβωθεί, συστηματικά, ποιο ποσό κατέληξε σε ποιο συγκεκριμένο έργο, σε ποιον βαθμό πραγματικά πληρώθηκε, ποιος ήταν ο ανάδοχος και τι ακριβώς παραδόθηκε τελικά. Με άλλα λόγια, μιλάει ο συντάκτης του άρθρου του Οικονομικού Ταχυδρόμου για μια γνώση της προόδου κάποιων οροσήμων, χωρίς να υπάρχει εξίσου καθαρή εικόνα για την πρόοδο του φυσικού αντικείμενου (σκοπού). Όπως καταλήγει ο ως άνω αρθρογράφος, εξακολουθούμε να μην ξέρουμε, πλήρως, πού πήγαν και πώς αξιοποιήθηκαν οι πόροι του Ταμείου Ανάκαμψης, γεγονός που μας δημιουργεί τεράστιους προβληματισμούς, οι οποίοι χρήζουν των απαραίτητων διευκρινίσεων από μέρους της καθ' ύλην αρμόδιας πολιτικής ηγεσίας.

Με δεδομένα όλα τα παραπάνω,

Ερωτώνται οι κ. κ. Υπουργοί:

1. Δεδομένων των αλλαγών που δρομολογήθηκαν από την αρμόδια κεντρική πολιτική ηγεσία, ως και την τελευταία στιγμή, όσον αφορά στις εντάξεις και απεντάξεις επιλέξιμων έργων προς χρηματοδότηση μέσω των κονδυλίων του δανειακού προγράμματος του Ταμείου Ανάκαμψης "Ελλάδα 2.0", πώς μπορεί να εξασφαλιστεί το ότι θα αξιοποιηθεί το σύνολο των πόρων που προβλέπονταν, ως καθαρή επιχορήγηση;
2. Ισχύει το ότι, η μεταφορά των έργων που απεντάχθηκαν από τη χρηματοδότηση του ανωτέρω προγράμματος του Ταμείου Ανάκαμψης προς το εθνικό πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων, σημαίνει μεταφορά πόρων προς τα ως άνω απενταγμένα έργα από άλλα κονδύλια, αρχικά προορισμένα προς εξίσου αναγκαία για την ελληνική κοινωνία διαφορετικά δημόσια έργα;
3. Πόσοι επιπλέον εθνικοί πόροι θα χρειαστούν για τα έργα που απορρόφησαν το σύνολο της προβλεπόμενης χρηματοδότησης από το ανωτέρω πρόγραμμα του Ταμείου Ανάκαμψης, αλλά χρειάζονται και άλλους πόρους για να ολοκληρωθούν;
4. Για ποιους λόγους δρομολογήθηκαν αλληπάλληλες αναθεωρήσεις και έγινε ανεκτή η ύπαρξη κενών στη δημόσια ιχνηλασιμότητα της πορείας απορρόφησης των χρηματοδοτήσεων του ανωτέρω προγράμματος του Ταμείου Ανάκαμψης, ώστε να δυσκολεύεται η πλήρης αποτίμηση περί του πραγματικού αποτελέσματος κάθε χρηματοδότησης;
5. Η χρηματοδότηση δεκάδων δισεκατομμυρίων ευρώ από το ανωτέρω πρόγραμμα του Ταμείου Ανάκαμψης συγκρότησε, τελικά, όντως, μια συνεκτική στρατηγική μετασχηματισμού της ελληνικής οικονομίας; Αν ναι, ποια αποτελέσματα μπορούν να τεκμηριώσουν τη σχετική παραδοχή;
6. Τα χρήματα του Ταμείου Ανάκαμψης, που δεν έχουν ακόμη διατεθεί σε χρηματοδοτήσεις, συμπεριλαμβάνονται στα ταμειακά διαθέσιμα του Ελληνικού Δημοσίου που εμφανίζονται στο τριμηνιαίο δελτίο χρέους του Οργανισμού Διαχείρισης Δημοσίου Χρέους (ΟΔΔΗΧ), όπως αυτό εκδόθηκε στις 30.6.26;
7. Για ποιους λόγους οι όροι πρόσβασης, η απαιτούμενη ίδια συμμετοχή, τα κριτήρια επιλεξιμότητας και οι γραφειοκρατικές απαιτήσεις, επελέγη να είναι ιδιαιτέρως αυστηρές, προκειμένου για χρηματοδότηση σε κοινωνικά, στεγαστικά ή ενεργειακά επενδυτικά προγράμματα και σε μικρομεσαίες επιχειρήσεις, με αποτέλεσμα να εμφανίζεται χαμηλότερη ζήτηση χρηματοδότησης από την αναμενόμενη σε σχετικά ενδιαφερόμενους επιχειρήσεις και

φορείς, που δεν είχαν επαρκή ταμειακά αποθέματα και ρευστότητα; Ήταν εξ' αρχής ζητούμενο από την αρμόδια πολιτική ηγεσία ο έμμεσος αποκλεισμός των εν λόγω κατηγοριών επενδυτικών σχεδίων από τη χρηματοδότηση του ανωτέρω προγράμματος του Ταμείου Ανάκαμψης;

8. Ποιο ποσοστιαίο μέρος των κονδυλίων του δανειακού προγράμματος του Ταμείου Ανάκαμψης "Ελλάδα 2.0" κατέληξε σε επιχειρήσεις ή φορείς ελληνικών συμφερόντων και δημιούργησε μόνιμη παραγωγική αξία;

9. Η εμπλοκή συμβουλευτικών εταιρειών στον σχεδιασμό, στην ωρίμανση, στην παρακολούθηση και στην εφαρμογή των έργων που χρηματοδοτήθηκαν από το ανωτέρω πρόγραμμα του Ταμείου Ανάκαμψης ενίσχυσε μόνιμα και μακροπρόθεσμα την ικανότητα της Δημόσιας Διοίκησης να διαχειρίζεται δημόσια έργα μακράς πνοής; Αν ναι, πώς τεκμηριώνεται η απόκτηση της σχετικής τεχνογνωσίας από τις αρμόδιες προς τούτο δημόσιες Υπηρεσίες, ώστε να μην εξαρτώνται οι ελληνικές δημόσιες Υπηρεσίες συνεχώς από την τεχνογνωσία εξωτερικών συνεργατών;

10. Με ποιες μεθόδους μπορούν να ελέγξουν η Δημόσια Διοίκηση και η αρμόδια πολιτική ηγεσία το ότι οι εκταμιεύσεις του του ανωτέρω προγράμματος του Ταμείου Ανάκαμψης δρομολογήθηκαν προς τον τελικό αποδέκτη – επενδυτή ή ότι έχει ολοκληρωθεί το σκοπούμενο φυσικό αντικείμενο – στόχος κάθε χρηματοδότησης, πέρα από την επίτευξη κάποιων οροσήμων;

Ο Ερωτών Βουλευτής

ΒΙΛΙΑΡΔΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ